

тественни крѣпости и знаменитости; каквито: Митрополията, старата българска черква запазена отъ турското звѣрство отъ гръцкии патриархъ самата една, Трапезица и черквата Св. Четиредесять Велико-мученици прѣобѣрната въ Джамия въ която се коронявали българскитѣ Търновски царѣ и др.

Спорядъ разказванието на Г-нъ А. Мамаковъ, който бѣше и той въ тая битка, расправяше ни, че турцитѣ като ги заобиколили отъ всѣхъдѣ, прѣсѣкли имъ водата на Св. Никола и били принудени да сѣдѣтъ и се биятъ безъ хлѣбъ и вода 4 дена и 4 ноци постоянно на редъ, които до толкосъ много нападали срѣщу тѣхъ, като мравки по стръмнинитѣ на балкана за къмъ проходѣтъ, щото билъ неизказанъ ужасъ и страхъ отъ двѣтъ страни, къмъ коя страна ще падне побѣдата, гдѣто при това неизвѣстно злощастие, притурило се и друго не по малко важно, че имъ се свѣршили патронитѣ и всичко, а неможали да се заематъ отъ бѣрзото нападение на неприятеля; та най-последното и отчаено срѣдство било за тѣхъ да обърнатъ пушкитѣ си гърбомъ и да удрятъ право въ главитѣ имъ неприятеля, които почнали веке и ржцѣ съ ржцѣ да се хващатъ и биятъ. Пѣхой отъ българчетата употрѣбили друго срѣдство за отбрана съ откъртване на голѣми каманѣ и пушканието имъ срѣщу тѣхъ надолу, които кого гдѣ стигнатъ събарятъ, увличатъ съ тѣхъ си и другитѣ въскачающии се, които ослабнали, спрѣли нахлуванието си, и тѣй най-последъ сполучватъ да се избавятъ отъ ржцѣтъ имъ. А пакъ руситѣ отъ по-високитѣ си шансове пълнели топоветѣ вмѣсто бомби съ патрони, които хвъргали върху неприятеля и ги смитали по земята, щото при ангелското извѣстие, че помощъ имъ пристигна веке, насърдени изново съ едио «ура» по всячката се биюща линия, се разписа, като молния тоя български гласъ и дали съ туй на турцитѣ да разумѣятъ юпачеството на комититѣ и московцитѣ, какво още у тѣхъ има сърце и дерзость да се биятъ съ врага си. Въ тая битка на 13-ий Августъ билъ убитъ Генералъ Дорожинский, командантинъ на войскитѣ.